

MEESTERSPION

Tekst: © Peter Elshout

Redactionele adviezen: Fabien van der Ham, Groningen *en* Norma Montulet, Hilversum

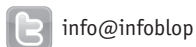
Illustraties binnenwerk en omslag: © Joke Eikenaar

Grafische vormgeving: Sabine van Winsen, De Grafische Keuken, Hilversum

Niets uit en van dit boek, of het nu gaat om grafisch werk of tekst, mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever worden hergebruikt, verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, fax, overtypen, opslag in een geautomatiseerd gegevensbestand of anderszins. Aanvragen voor toestemming of verdere informatie dienen te worden gericht aan uitgeverij BLOP te Hilversum, info@uitgeverijblop.nl.

ISBN: 978-90-818121-5-3

NUR-code: 283

© 2015 Uitgeverij BLOP, Hilversum

MEESTERSPION

Peter Elshout

INHOUD

1	Het verjaardagscadeau	7
2	Juf Nelleke	14
3	Sandy	22
4	Verstoppertje	30
5	De eerste vergadering	37
6	Filmster	46
7	Nablijven	52
8	Zweren bij Ronnie	61
9	Ruzie bij Ronnie	70
10	Ruzie in de koffiekamer	78
11	Boeven vangen	87
12	Juf Nelleke versus Meester Martin	98
13	Waar rook is...	107
14	Grote schoonmaak	116
15	HockeymeisjE	127
16	Na de bom	134
17	Lerarenlunch	144
18	Mensenkennis	153
19	Vince	160
20	Functioneringsgesprek	168
21	Ontmaskerd	181
22	De terugkeer van juf Nel	195
23	De klap	203
24	Marloes	213
25	Inbrekers	223
26	In de koffiekamer	241
27	In hoogsteigen persoon	251

1

HET VERJAARDAGSCADEAU

Het is het beste verjaardagscadeau ooit. Dat weet Ben zeker. Maar wat heb je daaraan als je het niet kunt laten zien aan je beste vriend?

Een beetje verloren staat Ben op het plein van basisschool de Regenboog. Hij is veel te vroeg. Er is nog helemaal niemand. Het grote naambord in regenboogkleuren is veel te fleurig voor deze grijze ochtend. En dat terwijl de dag zo goed begonnen was.

Vanmorgen had Ben al om kwart voor acht ongeduldig voor de deur bij zijn grote vriend Vince gestaan. Het duurde lang voordat er werd opengedaan, maar dat maakte niet uit. Dan kon hij nog even de volgorde bepalen waarin hij zijn cadeaus zou opnoemen. Van minst naar meest leuk. Een poster van André Kuipers, de astronaut. Een bouwpakket van een Russische satelliet. En dan, na een goed getimed stilte, zou hij pas het grootste cadeau onthullen. Hij kon al bijna horen hoe Vince 'Nee joh! Echt?' zou roepen. Maar helaas... Hij had de lijst niet nodig gehad. Want in plaats van het rode haar van Vince, was het vriendelijke gezicht van Vince' moeder door de deuropening verschenen.

'Vince is ziek,' had ze gezegd. 'Hij komt niet naar school vandaag. Was je verjaardag leuk?'

'Oh, eh... ja, hoor. Heel leuk, mevrouw. Doeg!'

En weg ging hij. Stom natuurlijk. Dat ziet hij nu heel duidelijk. 'Zou ik misschien mijn verjaardagscadeau aan Vince mogen laten

zien?' Dat had hij moeten vragen. Dan had hij hier niet alleen op het plein gestaan, met de koude wind in zijn gezicht.

'Zucht...'

Maar goed, Neill Armstrong zal zich wellicht ook zo gevoeld hebben, toen hij als eerste mens voet zette op de maan. Helemaal alleen, omgeven door grijze steen.

Toch wel cool eigenlijk, zo'n leeg plein. Als je toch alleen bent, dan kun je best je fantasie even laten gaan. Wie weet wat er te vinden is op zo'n verlaten planeet. Ben zet een paar langzame stappen over het plein, alsof er veel minder zwaartekracht is. Hij ademt zwaar en houdt één hand als een zuurstofmasker voor zijn mond.

'Ffffff... gggggg... centrale... fffffff... gggggg... ' zegt hij tegen zijn horloge. 'Ik ben veilig aangekomen op ehhhh... planeet Regenboog... gggggg.'

Ben maakt een paar overdreven slow-motion sprongen, waarbij hij traag landt op de voorkant van zijn voet. Vlak bij een plas stopt hij.

'Gggg... er is water in vloeibare vorm aanwezig... ffff.... gggggg... dat betekent dat er kans is op...'

ALIENS!

Een donkere schaduw springt schreeuwend voor hem, midden in de plas. Ben schrikt zo erg dat hij achteruit wankelt en sullig op zijn kont valt. Met oprechte doodsangst op zijn gezicht staart hij naar de jongen die blijkbaar zijn hele maanlanding heeft gezien. Het gezicht van Ben kleurt in een paar seconden van wit naar vuurrood. De jongen komt niet meer bij van het lachen.

'Je had jezelf moeten zien! Man, wat jammer dat ik dit niet heb kunnen filmen. Ik denk dat niemand me gelooft als ik het vertel. Dat was wel een paar natte schoenen waard!'

'Haha, wat zijn we grappig, Ronnie. Ik schrok me kapot man!' moppert Ben.

‘Sorry, hoor,’ zegt Ronnie nog nalachend en hij steekt een hand uit om Ben overeind te helpen. ‘Maar welke groep-achtleerling verzint nou nog zo’n verhaal?’

Ben weet niet zo goed wat hij moet zeggen.

‘Maar goed, je bent zo jong als je je voelt, zeg ik altijd maar! En trouwens, ik heb me best vermaakt, hoor, tijdens je ruimteshow.’

Ben kijkt Ronnie onderzoekend aan. Wat ziet die jongen er toch slonzig uit. Hij heeft een spijkerbroek aan met een gat in de knie. Een zware ketting, die vastzit aan een lusje van zijn broek, verdwijnt met een grote boog in zijn broekzak. Wat zou eraan vastzitten? Een zakmes? Een oud herenhorloge? Met Ronnie weet je het nooit. Een zwart shirt hangt ruim om zijn smalle, lange borst. De gele smiley die er ooit opstond, is zo verwassen dat je niet eens meer kunt zien of hij lacht.

‘Ik verzin ook altijd van alles, hoor,’ zegt hij. ‘Niks om je voor te schamen. Ik heb pas nog aan mijn moeder verteld dat oma van de trap was gevallen. Dat ze me in paniek had gebeld van onder aan de trap met een gebroken kunstgebit.’ “Lonnie!” doet hij zijn oma na met zijn tong tussen zijn tanden. “Ik en efallen fan e tlap!” Ma meteen in de auto springen om oma te redden. Was super!’

Ben weet niet of dat nou een leuke grap is of niet. Hij zit al jaren bij Ronnie in de klas, maar heeft eigenlijk nooit echt met hem gepraat. Zo gaat dat als je een beste vriend hebt waarmee je alles deelt. Dan blijft er weinig tijd over voor anderen.

‘Wat heb je bij je?’ vraagt Ronnie, en hij wijst naar het kleine, leren doosje dat Ben in zijn hand gekneld houdt.

‘Oh, dat is mijn verjaardagscadeautje.’

‘Mag ik het zien?’ Ronnie kijkt Ben vanonder zijn wilde krullen onschuldig aan.

‘Eh...’ twijfelt Ben, ‘Oké.’

Hij maakt zorgvuldig het drukknoopje van het zwarte etuitje los en laat de inhoud op de palm van zijn hand glijden. Het is een klein, plastic apparaatje, ongeveer zo groot als een luciferdoosje.

Tot Bens schrik pakt Ronnie het apparaatje met een snelle

beweging uit zijn hand. 'Nou, nou... dat is een klein cadeautje. Ik zou aardig pissig zijn als dat mijn verjaardagscadeau was. Wat is het eigenlijk?'

'Een spionagemicrofoon,' zegt Ben trots. 'En die hoort zo klein, want anders kunnen de boeven hem zo ontdekken.' Hij heeft meteen spijt van zijn woordkeus.

'De boeven?' lacht Ronnie. 'We zijn Ernst en Bobbie niet! Criminelen bedoel je.'

'Eh, ja. Die bedoel ik, ja. Hiermee luistert de politie criminelen af. Mijn vader heeft een elektronicazaak, van Klaveren.nl, en hij kon eraan komen. Het kost wel tweehonderd euro!' Ben maakt een handbeweging richting de microfoon. Ronnie lijkt het niet te zien. Hij bestudeert het apparaatje van alle kanten met samengeknepen ogen.

'Hoe werkt het dan?'

'Nou, heel simpel,' zegt Ben, die snel zijn kostbare bezit uit de grove handen van Ronnie redt. 'In dit doosje zit een batterij, een microfoon, en een SIM-kaart. Als je ernaartoe belt, gaat hij aan en hoor je door je telefoon alles wat er in de buurt van de microfoon gezegd wordt.'

Ben is blij dat hij zijn cadeau toch nog aan iemand kan laten zien, en Ronnie lijkt oprecht onder de indruk.

'Nou? Wie gaan we afluisteren?' zegt hij stralend.

'Eh... daar heb ik eigenlijk nog niet over nagedacht...'

'Wat?! Maar je hebt hem toch niet voor niets gekregen? En je wilt toch weten of 'ie het doet?'

'Misschien kun jij aan de andere kant van het plein gaan staan en iets zeggen.' oppert Ben.

'Dat is toch niet spioneren! We moeten iemand afluisteren.... We stoppen het in het fietsenhok, waar de heksen altijd samenkomen!'

'Ben je gek! Straks ontdekken ze het!' zegt Ben paniekerig.

'Een officieel spionagemicrofoontje? Als ze dat ontdekken zijn het echt heksen!' zegt Ronnie met een knipoog. 'Laat mij maar even.'

Voor Ben het doorheeft, heeft Ronnie het microfoontje vast en beent hij naar de hoek van het fietsenhok. Ben rent er achteraan.

‘Laat mij het doen. Het is mijn cadeau.’ Hij pakt het microfoontje voorzichtig uit Ronnie’s handen alsof hij bang is om het dood te knijpen. Hij drukt met zijn nagel op een klein knopje aan de zijkant van het doosje.

‘Nu staat hij aan,’ fluistert hij, terwijl er helemaal niemand in de buurt is.

‘Spannend,’ zegt Ronnie op precies dezelfde fluisterton.

Ben gaat op zijn tenen staan en schuift het doosje zorgvuldig in een van de openingen onder het golfplaten dak.

‘Super!’ zegt Ronnie.

Ben en Ronnie lopen zo snel en onopvallend mogelijk weg van de fietsenstalling. Ze gaan aan de andere kant van het plein staan. Na een paar minuten, waarin het plein steeds voller stroomt met kinderen uit allerlei groepen, komen er meiden uit hun klas het plein oplopen. Het zijn de heksen in hoogsteigen persoon, Marloes en Nadine. Giechelend lopen ze regelrecht naar de hoek van het fietsenhok, hun vaste stek. Ben voelt de spanning in zijn kaken, en dat komt niet alleen door het microfoontje. Eigenlijk voelt hij zich altijd een beetje opgelaten met Marloes in de buurt.

Ronnie kijkt Ben samenzweerderig aan. ‘Je mobiel,’ fluistert hij. Ben voelt in zijn zak en pakt zijn smartphone erbij. Hij zoekt tussen de contactpersonen naar de ‘S’ van spionagemicrofoon, en drukt met een trillende duim op het groene knopje. Er gebeurt niets. Een paar seconden lang staren hij en Ronnie naar het scherm. Bellen staat er in lichte letters.

‘Misschien is het batterijtje op,’ zegt Ronnie.

‘Dat kan niet,’ fluistert Ben, en hij probeert niet al te paniekerig te klinken. ‘Het is net nieuw en het kan wel vier weken mee.’

En net als Ben teleurgesteld de mobiel uit wil drukken, hoort hij zacht en krakerig de stem van Marloes. Zijn hart slaat een slag over.

‘Het werkt!’ zegt Ronnie lachend. ‘Zet hem op de speaker!’

Ben doet het, en ja hoor, het gegiechel van Marloes en Nadine klinkt alsof ze vlak naast hen staan.

‘... dus mijn vader boos op me omdat ik mijn moeder dom noemde. Zeg ik: maar pa, je zegt toch altijd zelf dat ik eerlijk moet zijn. Ze is toch ook dom!’ Nadine lacht hardop om het verhaal van Marloes.

‘Jij zegt ook gewoon alles, hè!’

‘Ja, maar mijn vader gaf me wel meteen huisarrest,’ zegt Marloes verontwaardigd. ‘Ik moet vanmiddag meteen naar huis. Geen snackbar dus. Sorry... Ik ben eigenlijk een soort Nelson Mandela. Ik word gevangen gezet omdat ik de waarheid zeg!’

‘Mandéla heette die man, muts. Maar je hebt wel een strenge pa.’ En dan, lachend: ‘Dat heb je ook wel nodig, anders zou je helemaal zo’n losgeslagen puber worden.’

En bedankt!’ zegt Marloes, gespeeld verontwaardigd.

Vanaf de andere hoek van het plein ziet Ben haar met haar helderblauwe ogen het plein afspeuren. Ze is ver weg en dichtbij tegelijk.

‘Je hebt sjans, zie ik,’ lacht Nadine. ‘Baby Ben kan zijn ogen niet van je afhouden. Die staart al twee minuten deze kant uit. Het kwijl loopt nog net niet uit zijn mond.’

Het duurt even voordat het tot Ben doordringt dat het over hem gaat.

‘Niet de hele tijd die kant op kijken, slome!’ sist Ronnie, en hij geeft Ben een por.

‘Ik wist niet dat hij met Ronnie omging,’ gaat Nadine verder. ‘Dat kan trouwens best een lekker ding worden!’

Ronnie grijnst naar Ben en trekt één wenkbrauw omhoog.

‘Ja, als hij er niet als een zwerver bij zou lopen. Ik heb echt het idee dat die jongen zijn kleding uit de vuilnisbak vist of zo,’ zegt Marloes vinnig.

‘En zijn eten ook. Die stinkt echt uit zijn muil!’

De meiden lachen zo hard dat het zowel door de mobiel als gewoon op het plein te horen is. Het klinkt dubbel gemeen. Ben kijkt voorzichtig naar Ronnie, maar die lijkt onbewogen.